

[Άγνωστος συγγραφέας]

Στη ξενιτιά

Μετάφραση: Αγαθοκλής Γ. Κωνσταντινίδης

Τα Ολύμπια, Αθήνα

τχ. 40 (25 Αυγούστου 1896), σ. 316

'Σ ΤΗ ΕΒΕΝΗΤΕΙΑ

ΜΟΝΟΔΡΟΓΟΣ

ΠΑΥΛΙΝΑ (κωραὶς Ἰταλῆς).

[Ὁδός. Δεξιὰ κατὰρτος οἰκία. Ἀριστερὰ οἰκία σκοτεινή. Νύξ παρετώδης. Χιονίζει. Ἐγειρομένης τῆς αὐλαίας ἡ σκηνὴ εἶνε κενή· ὅπισθεν τῶν παρασκηνίων ἀκούονται παιδικαὶ κραυγαί. «Ὁ θ ὁ ρ ἅ! Ὁ θ ὁ ρ ἅ!»]

ΠΑΥΛΙΝΑ (ὄπισθεν τῶν παρασκηνίων). Φύγετε ἀπ' ἐκεῖ! Ἀφήσατέ με! Γιατί με πειράζετε; Τί σὰς ἔκαμα; (Ὅρμῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κρυπτομένη ὄπισθεν τοῦ φανοῦ, παρατηρεῖ ἐκ τῶν παρασκηνίων. Ὁ θόρυβος βαθμηδὸν καταπαύει). Ἐφυγαν! Δὲν εἶνε κανεῖς!... ὦ! Τί κακὰ παιδιὰ ποῦ εἶνε! Γιατί με φορτώνονται, τί τοὺς ἔκαμα; Γιατί νὰ με λένε «Ὅρθρᾶ» Ἐγὼ τοὺς τὸ εἶπα πειὰ πόσαις φοραῖς, πῶς ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμᾶ μου ἦτανε Ἰταλοί. Αὐτὰ τὰ κακόπαιδα δὲ θέλουνε νὰ τὸ πιστέφουν! Ἄχ! Παναγία μου Παρθένα, Παναγία μου Παρθένα! Τί κρῦο ποῦ κάνει! (Ριργᾶ). Ἄς πάω στὸ σπίτι! Μὰ πῶς νὰ πάω, ἀφοῦ δὲν ἔχω οὔτε μιὰ πεντάρα; Ἡ σπητρονοικοκυρὰ θὰ με μαλώσῃ, θὰ με δειρή! Καὶ τί φταίω ἐγὼ ἢ κακομοῖρα! Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι φαίνονται σήμερ θυμωμένοι, κατσουφιασμένοι, περνοὺν ὅλοι χωρὶς νὰ με κυττάξουν! Ἄχ! μπαμπᾶ μου, ἄχ! μαμᾶ μου! Γιατί ν' ἀποθάνετε; Ὅταν ἐζούσατε σεῖς ἦτανε πειὸ καλλίτερα! Τρία χρόνια μονάχα ἐξήσατε ἐδῶ καὶ μᾶς ἀφήσατε ἐμένα καὶ τὸν Πέππο μόνους. Ὅστ' ἔξηντηιὰ Ἄχ! τί κρῦο ποῦ κάνει! Πῶς ἐξύλιασαν τὰ δακτυλάκιά μου. Ἄς τρέξω, ἴσως καὶ ζεσταθῶ! Ὁ Πέππος ἐτοῖ: ἔκανε πάντα ὅταν ἐκρύωνε. (Πηδᾷ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν). Ὁ καῦμένος ὁ Πέππος! Κοντεῖται πειὰ μιὰ ἑβδομάδα, ποῦ εἶνε ἄρρωστος! Μαζὺ του ἦτανε καλλίτερα ἔπαιζε τόσο καλὸ φλάουτο καὶ μᾶς ἔδιναν περισσότερα λεπτὰ. Ὁ καῦμένος ὁ Πέππος! Τώρα θὰ με περιμένῃ! Πόσο με παρακαλοῦσε νὰ τοῦ πάω κανένα ζαχαρένιο κουλουράκι, εἶνε τώρα τόσος καιρὸς ποῦ τὸ ζητᾶ, κ' ἐγὼ τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα... ναι, τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα, μὰ τί νὰ κάμω; Δὲν ἔχω οὔτε ἓνα λεπτὸ! Ἐν τὸ δρόμο δὲν εἶνε κανένας καὶ πῶς νὰ τραγουδήσω μὲ τέτοια παγωνιά... κανένας δὲ θὰ μ' ἀκούσῃ. Κάθε ἓνας βιάζεται νὰ πάῃ ἔς τὸ σπῆτι του, ἔς τὴ ζεστή του κάμαρα. Ἄχ! τί κρῦο ποῦ κάνει! Φοβερὸ κρῦο! Τρέμουν ὅλα μου τὰ μέσα! Καὶ οὔτε ἓνας διαβάτης! οὔτε ἓνας! (Ὅπισθεν τῆς σκηνῆς κυπαῖ ὠρολόγιον). Ἐννῆ. Ὅταν ἐρχόμουν ἐδῶ, εἶδα πολὺ κόσμον κοντὰ στὴν ἐκκλησίαν δὲ ξέρω, νὰ πάω νὰ τεινω τὸ χέρι μου καὶ νὰ ἴπῳ: κάμετε τὸ ἔλεός σας γιὰ τὸν Πέππο! Δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν, θὰ μοῦ δώσουν! (Κινεῖται νὰ προχωρήσῃ καὶ σταματᾷ). Ὅχι! Ὅχι! Ὅχι! Θὰ με πᾶρον πάλι γιὰ Ὅρθρᾶ καὶ θὰ με διώξουν ἀπὸ τὴν ἐκ-

κλησίαν ὅπως μοῦ κάμαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Χθὲς πάλι, ἐμπήκα σ' ἓνα μαγαζὶ γιὰ νὰ ζεσταθῶ. Ἐτραγουδοῦσα τότε ὡρα τραγουδιὰ τῆς πατρίδος μου... μοῦ ἔρθαν δάκρυα ἔς τὰ μάτια καὶ ὅταν ἐζήτησα τεὺ ἐμπόρου νὰ μοῦ δώσῃ κἄτι τι, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ με περιπαίξῃ, με εἶπε Ὅρθρᾶ καὶ μ' ἔδιωξε! Ἄς ἦνε καλὰ ἀφοῦ μ' ἀφήσε κ' ἐξεστῆθηκα λιγάνι. (Ἀπὸ τὴν κατάφωτον οἰκίαν ἀκούεται μουσικὴ: φαίδρος χρόνος πόλλας). Ποῦ εἶνε αὐτό; Ἄ! ἐδῶ εἶνε φαίνεται. (Ἀνίσταται ἐπὶ στήλης τινος καὶ κρατοῦσα τὸν μουστῆρα τοῦ φανοῦ παρατηρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου). Ναι, ναι, ἄχ! τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ἐκεῖ! Τί φῶτα! Καὶ τί ζεστὰ ποῦ θὰ εἶνε. Καλότοιχοι! (Κατέρχεται τῆς στήλης). Τί ἄσχημα ποῦ εἶνε ἐδῶ! Σκοτάδι! Ὁ οὐρανὸς σκαπασμένος ἀπὸ σόννεφα, ὅχι σὸν ἔς τὴν πατριδα ποῦ εἶνε γαλανός, καθρός, θαθύς! (Παῦσις). Ἄχ! δὲν μπορῶ πειὰ! θὰ πάω σπῆτι! μὰ με τί; (Ἀνερευνᾷ εἰς τὰ θυλάκια τῆς). Οὔτε λεπτὸ! Τί νὰ γείνη, ἄς θυμώσῃ ἢ σπητρονοικοκυρὰ, ἄς με δειρή, αὐτὸ δὲν πειράζει! Ἐγὼ θὰ τὰ ὑποφέρω ὅλα: μὰ ὁ Πέππος, ὁ Πέππος μου ὁ καῦμένος, ποῦ εἶνε ἄρρωστος, ποῦ δὲν ἔχω νὰ τοῦ πάγω τίποτε! Πῶς θὰ τοῦ τὸ πῶ; Πῶς θὰ τὸν ἰδῶ ἔς τὰ μάτια; Ὅχι, θὰ περιμένω! Ἰσως ἔσῃ κανένας ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι... θὰ πέσω ἔς τὰ πόδια του καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσῃ κἄτι τι γιὰ τὸν ἀδερφό μου, ποῦ εἶνε ἄρρωστος. Θὰ περιμένω. Τί ὡραῖα ποῦ παίζει ἢ μουσικὴ, θαρρεῖς πῶς τραγουδεῖ κανεῖς. Ἄχ! καὶ νὰ με προσκαλοῦσαν ἐκεῖ... ὅλοι λέγουν πῶς ἔχω ὡραῖα φωνή... θὰ τοὺς ἐτραγουδοῦσα ὅλα, ὅλα ὅσα ξέρω καὶ θὰ μοῦ διναν χρήματα Ἄχ! Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο θὰ ἤμουν αὐτοχρισμένη! Καὶ πόσο θὰ ἦτανε εὐχαριστημένος καὶ εὐτυχημένος καὶ ὁ Πέππος! (Ἡ μουσικὴ σιγᾷ). Ἐπαυσε! Ἄχ! πόσο σνενοχωριέμαι τώρα, πόσο φοβοῦμαι! Μοναχὴ μέσ' ἔς τὸ δρόμο. Μοῦ φαίνεται πῶς ἐδυνάμωσε περισσότερο τὸ κρῦο. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου ἐξύλιασαν ὅλος δῶλου! Ἄ! Παναγία μου, Παναγία μου! Στείλέ μου κανένα διαβάτη! (Παρατηρεῖ μακρὰν. Παῦσις. Μὲ ἀπελπιστικὴν φωνήν). Κανένας! κανένας δὲν ἔρχεται! (Παῦσις. Παρατηρεῖ καὶ πάλιν). Τί εἶνε ἐκεῖνο; Διαβάτης τᾶχα; Ναι, ναι, διαβάτης εἶνε, ἔρχετ' ἐδῶ! Δὲν κάμνω λάθος; Ὅχι, ἐδῶ ἔρχεται! (Δὲν χιονίζει

πειὰ, καθαρὸς καθαρὸς φαίνεται ὁ κύκλος τῆς σελήνης). Ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος; Τὸ φεγγάρι φωτίζει τὸ πρόσωπό του, εἶνε ὁ γνωστὸς μου κύριος, ποῦ μιὰ φορὰ μοῦ ἐπρότεινε πολλὰ χρήματα, ποῦ μοῦ εἶπε, πῶς με τὸ ὡραῖο αὐτὸ προσωπάκι ποῦ ἔχω, μπορῶ νὰ γίνω πλουσία. ποῦ μοῦ εἶπε νὰ πᾶω μαζί ἔς τὸ σπῆτι του. Ἄν πᾶω ἔς τὸ σπῆτι του θὰ μοῦ δώσῃ χρήματα! Ναι, θὰ πᾶω! Ἄχ! Θεέ μου, δὲν ἔμπορῶ νὰ κομνήσω τὰ πόδια μου! (Βαίνει μετὰ κόπου ἀλλὰ ταχέως σταματᾷ). Ὅχι, τί κάμνω ἐγὼ; Ὁ Πέππος τότε τοῦ γύρισε τῆς πλάτης με ἄσχημο τρόπο τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ μ' ἐμπόδιζε μάλιστα νὰ τοῦ ξαναμιλήσω! μοῦ εἶπε πῶς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος καὶ μπορεῖ νὰ με κατατρέψῃ... Ὅχι, ὅχι, δὲν χρειάζεται νὰ με περιμένω. Ἄς καθίσω, ἴσως περᾶτη κανένας ἄλλος, ἢ ἔσῃ κανεῖς ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνο! (Πηγαίνει καὶ κάθηται ἐπὶ τῆς στήλης, ἐρειδυμένη τὰ νῦτα ἐπὶ τοῦ μουστῆρος τοῦ φανοῦ).

Νυστάζω καὶ φαίνεται πῶς εἶνε ἀργά! (Χασμᾷται). Σὰ νὰ ἐξέστανε λιγάνι φαίνεται πῶς πέφτει τὸ πάγος! Δόξα σ' ὁ Θεός! Ὅχι μπορῶ καλλίτερα νὰ περιμένω!... (Παῦσις. Κλείει ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς). Ἄχ! τί καλὰ ποῦ εἶνε τώρα! Σὴν νὰ ἤμαι ἔς τὴν πατριδα μου φαίνεται. Νὰ τὸ σπητάκι μας, τὰ δένδρα εἶνε ἔς τὸν ἀνθὸ τους, ὁ οὐρανὸς καθρός, καθρός, θαθύς, ἄπατος! Θαρρεῖς πῶς εἶνε σκαπασμένος με κλωσταῖς, σὸν νὰ ἦνε ἀράχνας! Λεπταῖς! λεπταῖς! (Χασμᾷται). Ἄχ! τί καλὰ ποῦ εἶνε! τί ζεστά! (Ἡ μουσικὴ παίζει θλιβερὸν βάσις Ἡ σελήμη κρύπτεται, λαμποκοποῦν τὰ ἄστρα). Θαρρεῖς πῶς εἶνε ἄγγελοι καὶ τραγουδοῦν μακρὰ... μακρὰ! Τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἦνε ἐκεῖ ἔς τὸν οὐρανὸ! Καθαρά! φωτεῖνά! Νά, ἐπέταξαν πουλάκια... τί ὡραῖα πουλάκια. Τί ψηλά, ψηλά ποῦ πάνε! Γιατί νὰ μὴ πετοῦν οἱ ἄνθρωποι;... Νὰ δοκιμάσω κ' ἐγὼ ἴσως... ἴσως μπορέσω... νά! νά! πετῶ, πετῶ... πῶς λιγόνεται ἡ καρδιά μου... ψηλότερα... ψηλότερα!... (Ἀποκοιμᾷται. Ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει λοξὴ ἀκτὴς τῆς σελήνης φωτίζει τὸ πρόσωπόν της. Διάντων ἀστὴρ διασχίζει τὸν αἰθέρα διὰ φωτεινῆς γραμμῆς).

[Μετὰφρασις].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.